„Primiţi Duh Sfânt”

Ioan 20.17-23

William Kelly

© EPV, Online începând de la: 11.10.2018, Actualizat: 11.10.2018

soundwords.de/ro/a11374.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 20.17-23

> **Ioan 20.17-23:** Isus i-a spus: „Nu Mă atinge, pentru că încă nu M-am suit la Tatăl Meu; ci mergi la fraţii Mei şi spune-le: «Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru»“. Maria din Magdala·a venit, dând de ştire ucenicilor că L-a văzut pe Domnul şi că El i-a spus acestea. Fiind deci seară, în ziua aceea, cea dintâi a săptămânii, şi uşile fiind închise acolo unde erau ucenicii, de frica iudeilor, Isus a venit şi a stat în mijloc, şi le-a spus: „Pace vouă!“ Şi, spunând aceasta, le-a arătat mâinile şi coasta Sa. Ucenicii deci s-au bucurat, văzându-L pe Domnul. Isus deci le-a spus din nou: „Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit şi Eu pe voi“. Şi, spunând aceasta, a suflat asupra lor şi le-a spus: „Primiţi Duh Sfânt! Celor cărora le iertaţi păcatele, iertate le sunt. Celor cărora le ţineţi, ţinute sunt“.

Probabil că nu există nici un loc din Scriptură care să nu fi fost deja scos din context; dar nu este nici un loc din Scriptură care să fi fost incorect interpretat mai mult ca textul pe care l-am citit. Este imposibil să se înţeleagă sensul deplin al comunicărilor foarte deosebite ale Domnului şi felul Său de a proceda cu

Maria şi să se priceapă cuvintele Sale şi faptele Sale din seara aceea dacă nu se ţine seama de faptul că toate acestea sunt în strânsă legătură cu învierea Sa dintre morţi, şi anume ca Fiu al lui Dumnezeu. Epistola către Romani 1.4 spune că El a fost dovedit ca Fiu al lui Dumnezeu prin învierea morţilor. Exact acest punct de vedere este scos în evidenţă în mod deosebit de Duhul Sfânt aici în evanghelia după Ioan 20. Nu este vorba că El învia pe alţii, ci că El Însuşi învia. Totala simplitate în fenomenele însoţitoare exterioare ale învierii, veşmintele bine orânduite puse alături, »ştergarul care fusese pus pe capul lui Isus nu era cu fâşiile de pânză, ci împăturit şi pus într-un alt loc singur«, - toate acestea erau pentru ochiul nepărtinitor indicii clare că totul, oricât ar fi fost de minunat, trebuie să se fi desfăşurat fără grabă şi în linişte, ca şi cum cineva după o noapte odihnitoare s-ar fi ridicat din pat. Şi aşa a fost, era Fiul lui Dumnezeu, Cel care a înfăptuit lucrarea harului, pe care I-a încredinţat-o Tatăl s-o facă. El nu numai a fost înviat prin puterea lui Dumnezeu. Aceasta la locul ei este adevărat şi în alte locuri din Scriptură este accentuat acest fapt. Dumnezeu L-a înviat dintre morţi; Pavel ca şi Petru insistă asupra acestui fapt. Dar tot aşa de adevărat este şi că El Însuşi a înviat dintre morţi. »Dărâmaţi Templul acesta«, aşa a spus El Însuşi într-un loc mai înainte în această evanghelie, »şi în trei zile îl voi

ridica«. »Am putere s-o (*viaţa*) dau«, spune El în capitolul 10, »şi am putere s-o iau iarăşi«. Acolo El adaugă categoric: »Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu«. Deci la El era nu numai o ascultare desăvârşită, o identificare cu voia Tatălui, ci şi acea putere dumnezeiască, prin care El în învierea dintre morţi S-a dovedit a fi Fiul lui Dumnezeu. Era aceeaşi putere, dar mult mai binecuvântată în exteriorizarea ei, în care El Însuşi a înviat morţii: fiica lui Iair, fiul văduvei din Nain, Lazăr şi alţii. Aşa a spus El cu privire la Lazăr: »Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie slăvit prin ea.«

Astfel El Însuşi înviază dintre morţi. Dar chiar şi Petru şi Ioan dovedesc cât de puţin a pătruns până în acel moment în mintea lor adevărul despre învierea Sa potrivit Scripturii. Ioan relatează, şi anume spre ruşinea lui şi a lui Petru, că ei *au văzut* şi au crezut. Amândoi – ştim aceasta – erau adevăraţi copii ai lui Dumnezeu; dar aveau puţină înţelegere cu privire la gândurile lui Dumnezeu. Ei încă nu au înţeles acel „trebuia" al Scripturii (Luca 24.44-46); de asemenea ei nu au văzut harul şi slava lui Dumnezeu în Persoana Fiului Său, aşa cum ele se văd pe deplin în învierea Sa. Ei au văzut faptele, au acceptat dovezile, şi cu toate acestea s-au întors şi s-au dus acasă.

Acesta este totdeauna rezultatul sărăcăcios, când faptele şi dovezile sunt apreciate numai de duhul omului, chiar dacă urmările sunt corecte.

La Maria a fost altfel. Ea era tot aşa de puţin familiarizată cu slava învierii sau cu ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre ea, ca şi Petru şi Ioan. Dar ea a găsit în Domnul Isus răspunsul la dorinţa inimii ei, şi de aceea ea era acum plină de întristare, că nu putea să facă altceva, decât să rămână pe locul unde a fost pus trupul Lui. Ea nu s-a lăsat uşor mulţumită, aşa cum au făcut cei doi apostoli. Realmente ea nu se simţea acasă în această lume şi de aceea nu se putea despărţii de mormântul gol al Mântuitorului. Vedem de asemenea cât de deplin toate gândurile ei, toată dragostea ei era pentru Domnul Isus. Când a mai privit încă o dată în mormânt, pe care mai înainte l-a văzut gol, (căci aşa a relatat ea celorlalţi, conform realităţii) acum vede acolo doi îngeri îmbrăcaţi în alb, stând în locul unde fusese culcat trupul lui Isus, unul la cap şi altul la picioare, ea nu este umplută de nelinişte şi frică, aşa cum se spune despre femei în alt loc. Ce spaimă şi ce surpriză ar fi dat naştere la ea o astfel de înfăţişare în împrejurări normale! Dar evanghelia noastră nu relatează nimic despre astfel de emoţii. Inima ei era aşa de plină de dorinţa după Domnul Isus, care a

fost luat de la ea, că – aşa am putea spune – chiar prezenţa tuturor îngerilor ar fi impresionat-o relativ puţin. Cei doi îngeri o întreabă: »Femeie, pentru ce plângi?« Răspunsul ei vine din adâncul inimii: »Pentru că au luat pe Domnul meu şi nu ştiu unde L-au pus. Zicând aceasta, ea s-a întors şi a văzut pe Isus stând acolo în picioare.« Dar deoarece ea nu recunoaşte imediat pe Domnul şi gândeşte că ar fi grădinarul, ea răspunde la întrebarea Lui: »Domnule, dacă L-ai luat, spune-mi unde L-ai pus şi mă voi duce să-L iau.« Este necesar numai un singur cuvânt ca să se întoarcă la locul de unde a fost alungată şi să i se spună adevărul. Cu acest singur cuvânt i se revelează Domnul Însuşi. Era glasul Lui, glasul Păstorului cel bun, care cheamă oile Sale pe nume: »Maria!«, spune Domnul Isus. Ea se întoarce imediat spre El şi I se adresează cu cuvântul »Rabuni!«, care tradus înseamnă „învăţător”. Urmează apoi cuvintele cu care vreau să mă ocup puţin.

»Nu Mă atinge« nu redă nicidecum corect sensul. Deoarece aici sunt unii care au cunoştinţe din Scriptură şi, aşa cum presupun, mulţi dintre dumneavoastră sunt capabili să judece ce spun, mă simt cu atât mai liber să spun deschis şi clar ce consider că este adevărat. Fapt este că cuvântul care stă aici în Scriptură include în sine mult mai mult decât „a atinge”. Acest

verb ar fi trebuit tradus mai bine prin „a pipăi, a prinde, a apuca”. Aceasta este valabil şi pentru Coloseni 2, asupra căruia vreau să atrag scurt atenţia. Apostolul se referă acolo la contrastul dintre cerinţele tradiţiei Legii şi cele ale unui Hristos mort şi înviat, cu intenţia ca tot ce abate de la Hristos să fie dat la o parte din cale. O vorbire ca aceea „nu atinge, nu gusta” stă pentru totdeauna înapoia noastră. Ea ar putea fi valabilă pentru oamenii care trăiesc încă totalmente în lumea aceasta, şi nu pentru aceia care au murit împreună cu Hristos. Aşa cum ştie oricine a verificat aceasta, subiectul despre care este vorba aici este prezentat invers în traducerea obişnuită a Bibliei în engleză. Ar trebui să înceapă cu „nu lua”, apoi „nu gusta” şi în cele din urmă nici măcar să „nu atingi”. Este deci o ordine descendentă, în care la ceea ce stă mai aproape, şi anume „a lua”, vine mai întâi, apoi „a gusta”, ceea ce este mult mai puţin, şi în final să nu aibă loc nici măcar o atingere. În felul acesta încearcă omul firesc să se apere de necurăţii, aşa îşi ocroteşte el carnea; un alt mijloc nu are. Pentru fire este numai acest mijloc de ajutor, şi anume, multele planuri bune şi lupta împotriva răului, ca să nu fie biruit de răul din lumea aceasta. Creştinismul adevărat este cu totul altfel. El este revelarea unui Eliberator, Dumnezeu şi Om într-o singură Persoană, care vine în lume, moare pentru ispăşirea răului, biruie totul, învia

biruitor în prezenţa lui Dumnezeu, şi în final introduce acolo pe toţi ai Săi. Aceasta leagă pe creştin de Hristos pe baza lucrării Sale de împăcare şi a triumfului Său la dreapta lui Dumnezeu. Creştinism este realizarea practică a acestui plan de mântuire prin Duhul Sfânt, mai întâi în sufletele celor care cred, şi în final în viitor şi în viaţa lor. Aceasta este marea învăţătură a epistolelor către Coloseni şi Efeseni. Deci ce mai au a face aceia care sunt binecuvântaţi împreună cu Hristos şi au murit faţă de lume, cu astfel de rânduieli „nu lua, nu gusta, nu atinge”?

Eu sunt sigur, că acesta este sensul corect al cuvântului „a atinge” din Ioan 20.17, şi fiecare, care este în stare să judece aceasta, va fi de acord cu mine în această privinţă. Nu este nicidecum vorba de o interpretare care ar putea fi numită „ciudată” de către cei care au altă părere. Eu nu pot înţelege, de ce vorbeşte cineva în felul acesta, căci nici o interpretare bună şi corectă a Cuvântului nu este ciudată. Dacă o părere este susţinută de mulţi sau de puţini, aceasta nu spune nimic despre autenticitatea ei. Dar oricum ar fi, ce spun acum va fi recunoscut de persoanele cu păreri foarte deosebite, sub premisa că ei vor cerceta cu grijă întrebarea despre care vorbesc. Cine face aceasta va găsi că adevăratul sens al

cuvintelor Domnului adresate aici Mariei nu este „nu Mă atinge”, ci „nu Mă apuca”. El îi spune să nu se lase mânată de impulsul ei natural, ca să-L cuprindă. Aceasta este confirmat prin aceea că în textul original în limba greacă este folosit un cuvânt care are sensul de a apuca neîntrerupt. În epistola către Coloseni este altfel: acolo este vorba de o acţiune singulară, care poate fi foarte în grabă. Aici însă înseamnă, păstrând sensul exact: „Nu mă cuprinde permanent, nu te agăţa permanent de mine!” Acesta este sensul acestui cuvânt şi forma lui gramaticală.

Mie mi se pare că aceasta oferă textului din Scriptură mai multă putere şi precizare; căci Maria Magdalena reprezintă aici pe cineva care se ţine strâns de Domnul Isus ca fiind speranţa poporului Său şi împlinirea dorinţei inimii sale, cineva, care se întristează de lipsa prezenţei Domnului în trup, cineva, care întrucâtva se bucură chiar şi la gândul la trupul mort al Domnului, chiar dacă această bucurie este amestecată cu întristare. Putem deci uşor înţelege că ea doreşte să-L îmbrăţişeze pe Mântuitorul de îndată ce Îl recunoaşte. Aceasta devine cu atât mai evidentă cu cât în evanghelia după Matei femeile Îi cuprind picioarele, şi El nu numai că le permite, ci El primeşte gestul ca un omagiu venit din partea lor. Da, mai mult

chiar, în acelaşi capitol al evangheliei după Ioan găsim chiar cum Domnul îi cere necredinciosului Toma să-şi pună mâna în coasta Lui.

Învăţături preţioase ne sunt oferite, dacă noi vom studia mai îndeaproape aceste moduri de a proceda diferit al Domnului, care au avut loc aproape în acelaşi timp. Aceeaşi acţiune El o refuză o dată, apoi o primeşte, şi în final cere chiar să se procedeze aşa. Cu siguranţă El avea intenţii înţelepte în această privinţă. Noi nu avem voie să gândim că Domnul a iubit mai puţin pe Maria Magdalena decât celelalte femei, care L-au urmat din Galileea. Dar în ce constă diferenţa? Cum să ne explicăm faptul că Duhul Sfânt ne arată în evanghelia după Matei cum El primeşte omagierea prin contactul corporal, şi în evanghelia după Ioan cum El o respinge? Motivul pentru aceasta este foarte simplu şi foarte instructiv. În prima evanghelie avem lepădarea lui Mesia de către popor, de către iudei, şi scopul final pentru care Dumnezeu în harul Său foloseşte această lepădare, prin aceea că în timpul intermediar El trimite Evanghelia la naţiuni şi din mijlocul lor cheamă ucenici, deoarece naţiunea aleasă a lepădat pe Împăratul ei. Dar ce minunat este, că harul lui Dumnezeu refuză într-o oarecare măsură să rămână inactiv! El trebuie să se arate în

puterea dragostei, şi chiar dacă iudeii îl desconsideră, El nu putea să facă altceva, decât să caute căi noi pentru o binecuvântare mult mai mare. Dacă poporul Lui din vechime a părăsit harul Lui, atunci a fost altul, sărac şi nenorocit, care în trecut a savurat puţin din dragostea Sa. Dacă poporul Său a fost aşa de necredincios, de nemulţumitor şi de orb faţă de Soarele din înălţime, care i-a cercetat, şi această nemulţumire a culminat în lepădarea şi omorârea lui Mesia al lor, atunci Dumnezeu, după ce Dumnezeu a folosit această lepădare a lui Mesia pentru înfăptuirea lucrării de mântuire, trimite vestea bună la toate naţiunile de sub cer. Şi totuşi evanghelistul Matei în toată prezentarea harului nemărginit al lui Dumnezeu faţă de naţiuni ne arată cum acele femei din Galileea cuprind picioarele Domnului înviat şi Îl omagiază. Nu ne arată aceasta, că El poartă grijă ca nădejdea lui Israel să rămână păstrată pe un fundament statornic, cu toate că Mesia a fost respins şi Dumnezeu voia ca această respingere să slujească la împlinirea propriilor Lui intenţii de har? Este adevărat că deoarece ei au respins pe Mesia al lor, aceasta era pierzarea lor, dar era aceasta totul? Desigur judecarea lor era justificată, dar ce va face harul? Va veni un timp în care îndurarea lui Dumnezeu va atrage inimile lor impenitente spre El, Cel pe care ei L-au dispreţuit aşa de mult timp. Prin aceasta El va lega

speranţa lor cu tronul Omului glorificat aşa de nedespărţit, că ei, atunci când va veni momentul pentru dreapta judecată a lui Dumnezeu asupra lumii, vor fi reprimiţi prin har. Atunci ei vor vedea că lanţul îndurării divine este aşa de tare forjat în moartea şi învierea Domnului, că ea va constitui un fundament de neclintit pentru împlinirea făgăduinţei lor. Atunci, în acele zile de viitor, Dumnezeu îi va binecuvânta în harul Său potrivit cu dimensiunea deplină a planurilor Sale.

După părerea mea aceasta se vede clar din evanghelia după Matei şi din alte locuri din Scriptură. Ultimul capitol din evanghelia după Matei ne redă în adorarea adusă de femei, un tablou care se referă la viitor; acolo este mai mult decât o aluzie, ca în capitolul 24. Femeile din Galileea sunt un model al acelei rămăşiţe dintre iudei, care în ultimele zile va fi condusă prin har la Domnul Isus, va căuta şi va găsi în El pe Domnul aşteptat şi de asemenea Îl va privi şi se va lega de El. Domnul nu va respinge adorarea adusă de ea. Forma omagierii ne lasă să recunoaştem că El va fi realmente în trup, atunci când El va reveni să Se întâlnească cu poporul Său ales. Un iudeu nu este solicitat niciodată ca iudeu să umble »prin credinţă, şi nu prin vedere«, aşa cum este solicitat un creştin. Căci el va vedea cu adevărat pe Domnul, aşa cum se spune în Zaharia 12: »îşi vor

întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns«. Dar ei*Îl vor vedea* pe El. Ei nu numai vor crede în El, ci şi *Îl vor privi*. Faptul că femeile din Galileea primesc şi cuprind pe Domnul, şi că El primeşte omagiul adus de ele, ne arată cum El în marea lui credincioşie şi îndurare acţionează faţă de rămăşiţa vechiului popor Israel, atunci când va veni ca să domnească peste ei aici pe pământ. Din acelaşi motiv, cred eu, aici în evanghelia după Matei nu avem nici o relatare despre înălţarea la cer, ceea ce este de neînţeles de critici, dar pentru fiecare credincios este foarte de înţeles. Amintirea înălţării Sale la cer ar fi fost cu totul ne la locul ei în acest context, faţă de care prezenţa Sa în trup între ei şi lipsa oricărui cuvânt cu privire la înălţarea Sa la cer în acest capitol Îl face să stea înaintea privirii noastre ca bucuria veşnică a tuturor acelora al căror necaz El l-a văzut şi l-a alungat în îndurarea Sa. În evanghelia după Ioan 20 avem opusul. Acolo vedem o femeie copleşită cu totul de sentimentele ei iudaice şi care ţine încă cu tărie la aşteptările care acum, când Domnul era înviat din mormânt, în mod normal ar fi trebuit să fie preţioase pentru un iudeu. Aceasta cu atât mai mult cu cât crucea şi mormântul Domnului Isus le-a distrus tuturor pentru un timp această speranţă. De aceea ea nu a cedat să se despartă de Domnul şi în această revărsare de sentimente ea vrea să-L cuprindă. Dar El o roagă să nu facă

aceasta: »căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu«. Începând din momentul acesta El vrea să fie cunoscut într-un alt fel. El era pe punctul să părăsească singura scenă în care rămăşiţa lui Israel mai stătea încă în legătură cu Mesia. Nu ca şi cum această speranţă ar fi dispărută pentru totdeauna – nu, la timpul hotărât şi la locul hotărât ea va înflori din nou. Pentru momentul de faţă El pune deoparte o rămăşiţă din Israel. Efectiv prin aceasta a început creştinismul. »Domnul«, aşa se spune, »adăuga, în fiecare zi, la numărul lor, pe cei care trebuiau să fie mântuiţi.«

Maria Magdalena era un fel de exemplu pentru aceasta. Până în momentul acesta ea a ţinut cu tărie la speranţa că Domnul va veni şi va aduce aici pe pământ în mijlocul lui Israel slavă şi binecuvântare. Dar Domnul îi face acum clar, că acesta nu este felul în care El va da acum binecuvântare. Niciunde în această evanghelie nu se vorbeşte despre o astfel de binecuvântare. El dorea să fie cunoscut de creştini ca Unul care S-a înălţat la Tatăl, şi de aceea nu era timpul să fie ţinut cu tărie aici jos pe pământ. Să presupunem că aceasta ar fi fost totuşi posibil, totuşi nici pe departe nu ar fi fost aşa de preţios ca ceea ce mişca inima Lui acum şi ceea ce prin această femeie din Magdala, care se minuna de toate acestea, a transmis ucenicilor Săi. Prezenţa Lui la dreapta lui Dumnezeu nu

însemna o prăpastie între El şi ai Săi, ci dimpotrivă, legătura cea mai intimă şi cea mai strânsă de imaginat între El şi ei. S-ar putea să pară un fel ciudat de păstrare a unităţii. În orice caz ea nu corespunde gândurilor cărnii. Fapt este, că nu carnea este mijlocul unirii noastre cu Mântuitorul şi că această unire nu va fi caracterizată prin nimic ce corespunde cărnii. Cu privire la Israel aceasta era corect cu privire carne, căci El S-a născut între ei; în ceea ce priveşte descendenţa Sa El era iudeu. Dar ca creştini noi nu Îl cunoaştem în felul acesta, ci mult mai mult în opoziţie cu aceasta, aşa cum spune apostolul Pavel: »Chiar dacă am cunoscut pe Hristos după starea firească, totuşi acum nu-L mai cunoaştem în felul acesta« (2 Corinteni 5). Nu, noi Îl cunoaştem într-un fel mult mai bun. Să-L cunoşti aici pe pământ ca Mesia era cu certitudine o binecuvântare mare şi în cazul femeilor din Galileea Domnul dă o arvună despre faptul că aceasta se va împlini în viitor. Dar toate acestea nu înseamnă că noi avem în aceasta un model de felul cum noi creştinii cunoaştem pe Domnul Isus.

Natura privilegiilor noastre este că Hristos, după ce El a înfăptuit lucrarea de mântuire, Îşi ocupă locul ca Om ceresc la dreapta lui Dumnezeu. Ca urmare acestui fapt esenţialul creştinismului constă nu numai în aceea că binecuvântarea

coboară de la Dumnezeu pe pământ, cu toate că aceasta este pe deplin adevărat, căci prin aceasta s-a netezit cărarea pentru binecuvântările cereşti. Însă scena şi caracterul binecuvântării noastre sunt cereşti, ea este în Persoana Celui Preaslăvit, care a coborât şi acum este acolo sus şi noi putem şti că noi suntem binecuvântaţi împreună cu El acolo sus. Când este vorba de revelarea lui Dumnezeu, nimic nu este mai bogat în binecuvântare pentru noi decât contemplarea Domnului Isus în căile Sale aici pe pământ. Dar ceea ce caracterizează poziţia şi legătura noastră cu El acolo sus, se găseşte exclusiv în El, în El, Cel care prin Sine Însuşi a făcut curăţirea păcatelor şi a restaurat onoarea lui Dumnezeu în toate care au lezat natura lui Dumnezeu în lumea aceasta. Hristos a intrat acum în cer şi El este revelat acolo sufletelor noastre, şi acolo noi suntem uniţi cu El. Aşa după cum El trebuia să intre în cer pentru acest scop, tot aşa a trebuit să coboare Duhul Sfânt. Deci prezenţa Duhului Sfânt aici pe pământ este răspunsul necesar al lui Dumnezeu la lipsa Domnului Isus, la şederea Lui la dreapta lui Dumnezeu, după ce El a înfăptuit lucrarea de mântuire. Aceste două adevăruri sunt pilonii mari, de nezguduit ai creştinismului.

Acesta este deci sensul cuvintelor Domnului adresate Mariei Magdalena, când o roagă, să nu Îl cuprindă. El nu se suise încă

la Tatăl Său. El voia ca El să fie cunoscut acum de ei, ca Cel Înălţat şi glorificat la dreapta Tatălui. Începând din momentul acesta credincioşii trebuiau să stea în legătură cu El în această nouă poziţie – scoşi din aşteptările şi gândurile lor de până acum, şi aduşi într-o legătură vie cu dragostea şi gloria în care El Însuşi a intrat acum, cu casa Tatălui de acolo de sus.

Vreau să mă refer aici la un loc din Vechiul Testament, care nu totdeauna este înţeles corect, dar care luminează lucrarea actuală a lui Dumnezeu. În Mica 5 găsim cunoscutul loc referitor la naşterea Domnului: »Şi tu, Betleeme Efrata, măcar că eşti prea mic între miile lui Iuda, totuşi din tine Îmi va ieşi Cel care va stăpâni în Israel şi a cărui origine este din timpuri străvechi, din zilele veşniciei.« Aici găsim naşterea Lui ca Om, dar şi gloria lui veşnică: Cu toate că El a fost născut ca iudeu şi dintr-o femeie, El era totuşi »din timpuri străvechi, din zilele veşniciei.«

Cine era Acesta nu este greu de constatat. El este Acelaşi care este descris în primul verset al capitolului. El este Stăpânitorul lui Israel, despre care se spune, că ei »vor lovi cu nuiaua peste obraz« pe Judecătorul lui Israel. Aici este foarte clar vorba despre umilirea lui Mesia. El Se va naşte în Betleem, care

aparţine lui Iuda, şi cu toate acestea El este din veşnicie. El este tot aşa Dumnezeu precum este Om. Avem deci în acest verset un rezumat al adevărurilor importante şi binecuvântate referitoare la Domnul Isus Hristos, pe care nici un om – oricât ar fi fost el de inteligent – nu le putea vedea mai dinainte, dar pe care Dumnezeu în atotştiinţa Sa absolută le-a prezis în toată simplitatea şi în totalitatea lor. Toată greutatea vinei lui Israel constă în aceea, că ei L-au »lovit cu nuiaua pe obraz«, fără să ţină seama de Persoana Sa şi de faptul că El era Judecătorul lor. »De aceea îi va părăsi«, se spune în versetul al treilea, şi aceasta a avut realmente loc. Judecătorul lovit al lui Israel a părăsit pentru un timp pe Israel, »până la timpul când va fi în dureri cea care are să nască.« În Apocalipsa 12 vedem cum naşte o femeie, căreia i s-a acordat onoare mare. Planul lui Dumnezeu pentru timpul din urmă este mare. Aceasta este primul lucru, care ne este arătat. Apoi vine timpul balaurului şi lupta pentru posedarea pământului şi a poporului pământesc continuă până când Judecătorul lui Israel va reveni. Vechiul popor pământesc va ocupa atunci din nou locul lui pe pământ, dar începând din acest moment sub conducerea lui Mesia. Auzim deci aici de o întoarcere a căilor lui Dumnezeu în timpul din urmă pentru împlinirea intenţiilor Sale de har cu iudeii. Până la ce punct am ajuns noi în zilele noastre în această privinţă?

Hristos a venit şi a fost lepădat de poporul Său pământesc, şi El i-a părăsit. Începând de la cruce Dumnezeu nu i-a părăsit numai ca naţiune; El cheamă o rămăşiţă dintre ei, ca s-o unească cu credincioşii dintre naţiuni ca trup al lui Hristos. Aceştia sunt aceia despre care citim în Faptele Apostolilor 2: »Şi Domnul adăuga, în fiecare zi, la numărul lor, pe cei care trebuiau să fie mântuiţi.« Dar când apoi a sosit momentul pentru realizarea planurilor viitoare şi veşnice ale lui Dumnezeu cu privire la Israel, se spune: »şi rămăşiţa fraţilor Săi se va întoarce la fiii lui Israel«, (în loc, ca acum, să fie scoşi dintre ei, ca să constituie o parte a Adunării). *Astăzi* ei pierd complet caracterul lor israelitic , ca să constituie omul nou (Efeseni 2.15); *atunci* însă ei se vor întoarce la vechile planuri şi căi ale lui Dumnezeu cu poporul Său pământesc. Eu mă bucur mereu de felul cât de minunat adevărurile vechi stau în armonie cu adevărurile noi în Biblie. Tocmai în aceasta constă roada şi dovada că noi am înţeles bine adevărul, că noi prin această înţelegere suntem făcuţi capabili să vedem acolo o ordine nouă şi o frumuseţe, pe care fără această cunoaştere nu putem s-o vedem, ci am vedea numai o mulţime confuză de lucruri care nu au nici o legătură unul cu altul. Însă în momentul când Dumnezeu spune cu privire la o anumită parte a adevărului: »Să fie lumină!«, vom vedea cum totul devine altfel. Chiar dacă

este adevărat, că această lumină creşte, totuşi Dumnezeu ne va lăsa mereu să simţim, cum această lumină nouă îmbogăţeşte lumina veche. Nimic nu va fi aşa de mult o cheie pentru adevăr ca un principiu care la început părea să fie numai încurcătură şi o parte din făgăduinţele lui Dumnezeu. Realitate este însă că nici un plan al lui Dumnezeu nu va rămâne neîmplinit. S-ar putea să fie necesar un timp de aşteptare. Inima doreşte de mult împlinirea. Se pare că necredinţa ar avea dreptate. În final însă numai credinţa are dreptate, şi fiecare cuvânt, pe care l-a spus Dumnezeu, se împlineşte, fiecare plan va fi îndeplinit fără greşeli, şi toate acestea prin moartea lui Hristos.

Aici deci Domnul revelează ceva absolut nou, prin aceea că El începe la iudeii pe care îi interesează cel mai mult. În evanghelia după Ioan se poate observa cum totul se învârte în jurul Persoanei Sale. Aici nu este vorba de perioade de timp, ci mai degrabă de El Însuşi, şi anume despre El în înălţarea Sa la cer. Dacă ne sprijinim pe lucrarea Sa de mântuire şi începând de aici vrem să facem alţi paşi ca creştini, atunci nu există nimic care să fie mai important. Nu privi la altceva, căci toate persoanele din această scenă sunt relativ lipsite de importanţă. Dacă scoţi pe Hristos din creştinism, ce mai rămâne atunci? Şi

în afară de aceasta, crezi tu că Duhul Sfânt Îşi va pune vreodată pecetea, dacă Domnul Isus este dezonorat, dacă Persoana Lui este dată la o parte, dacă lucrarea Sa şi slava Sa sunt defăimate?

Noi am văzut deci, cum Domnul Isus îi spune mai întâi Mariei, că El era în momentul când să plece la Tatăl şi că de aceea o onorare trupească era incompatibilă cu felul în care El voia să Se reveleze, şi aşa cum este El prezentat aici în toată evanghelia. Dacă privim relatarea lui Ioan în ansamblul ei, vom găsi că mărturia ei constă din două părţi mari. Prima parte este revelarea Persoanei şi lucrării Fiului lui Dumnezeu. A doua parte este revelarea unui Altul, de asemenea o Persoană divină, care Îşi ocupă locul la ucenici jos pe pământ, după ce Hristos va fi părăsit scena. În aceasta constă creştinismul; căci Hristos este subiectul credinţei, şi Duhul Sfânt este puterea care face realitate slava lui Hristos în inima unui creştin şi în Biserica lui Hristos.

În mesajul pe care îl primeşte Maria de la Domnul şi pe care îl transmite ucenicilor avem ceea ce pentru noi creştinii este foarte semnificativ: »Du-te la fraţii Mei!« Aici avem prima amintire clară a relaţiei în care toţi creştinii pot veni la El

începând din momentul acesta. »Du-te la fraţii Mei şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru.« Deci Domnul Isus ne aduce nu numai într-o anumită relaţie cu Sine Însuşi (ceea ce în sine însuşi are o însemnătate nespus de mare), ci El descrie foarte clar şi relaţia noastră cu Dumnezeu. Această relaţie este cu totul altfel decât vechile binecuvântări obişnuite. Nu este revelarea puterii Sale pentru protecţia pelerinilor Săi slabi aici pe pământ. Aici nu auzim nimic despre Dumnezeul Atotputernic. Nu este amintit nimic de căile Lui de guvernare cu Israel, atunci când El, Iehova-Dumnezeu, locuia în mijlocul poporului Său. Aici totul se referă la Hristos, care este în momentul să intre în slavă. În acest sens El spune: »Du-te la fraţii Mei şi spune-le că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru.« Ce minunat! Ce este Tatăl pentru *Fiul*, aceasta este El şi pentru *fii*, ce era El, Tatăl, ca Dumnezeu pentru Acel Om preaslăvit, care a îndepărtat păcatul, acelaşi este El şi – şi nu mai puţin – pentru aceia ale căror păcate au fost ispăşite. Dumnezeu a fost deplin revelat nu numai ca Dumnezeu şi Tată al Domnului nostru Isus, nu, El este acelaşi şi pentru noi astăzi pe baza lucrării Sale de mântuire şi a învierii Sale.

Eu nu vorbesc acum despre o cunoaştere neclară a lui

Dumnezeu, cum acţionează El părinteşte în căile Sale cu oamenii. Noi ştim bine că Israel, când va ajunge în mare necaz, va implora cu cuvintele proroculuiIsaia: »Totuşi Tu eşti Tatăl nostru! Căci Avraam nu ne cunoaşte şi Israel nu ştie cine suntem; dar Tu, Doamne, eşti Tatăl nostru, Răscumpărătorul nostru, Numele Tău este din veşnicie.« Aceste cuvinte nu descriu nicidecum relaţia în care ei stau faţă de Dumnezeu; aceste cuvinte sunt ca să le dea mângâiere, asemenea cum probabil i se spune unui copil orfan de pe stradă: „Copilul meu, ţie nu ţi-a mers bine; începând de acum vreau să fiu tatăl tău!” Desigur aceasta nu ar însemna o adoptare formală a acestui copil ca fiu sau ca moştenitor, şi nici nu va fi înţeleasă în felul acesta. Israel putea să spere la o astfel de poziţie numai ca naţiune, aşa cum vedem din cartea Exodul 4. Aici în evanghelia după Ioan 20 este vorba de mult mai mult. Unul a coborât pe pământ, care era Fiul, care cunoştea pe Tatăl aşa cum nimeni altul nu-L cunoştea. A venit Unul, care pe pământ şi ca Om era aşa de desăvârşit subiectul plăcerii Tatălui, cum a fost mai înainte ca Dumnezeu în prezenţa lui Dumnezeu; căci niciodată El nu a spus nici un cuvânt, niciodată nu a avut vreo pornire a inimii, vreun singur gând sau singur motiv care să nu reflecte în chip desăvârşit bunătatea şi dragostea lui Dumnezeu Însuşi. Numai Domnul Isus a corespuns realmente în duh, în natura Sa

şi în căile Sale a tot ce se găseşte în Dumnezeu. Când El a privit din cer jos pe pământ, El a găsit pe Unul de care se putea totdeauna bucura. Nici măcar în tot cerul nu era o creatură care ar fi putut chiar şi numai pentru o clipă să-I îndepărteze ochii şi inima de la privirea Fiului Său pe pământ. El privea în jos spre o lume de păcat şi răutate, al cărei miros de lepră se ridica totodată permanent spre cer. Câteodată a trebuit ca loviturile grele ale judecăţii să cadă asupra omului vinovat. Dar acum, pentru prima dată de la începutul lumii, El vedea – dacă avem voie să ne exprimăm aşa – nu numai o strălucire îndepărtată a slavei Sale, ca de exemplu în Enoh sau Noe şi mai departe până la naşterea Acestui Preaslăvit, nu, acum era El Însuşi, Fiul Său, aşa că cerul se putea deschide şi Dumnezeu, Tatăl, putea să trimită Duhul Sfânt, ca să-L evidenţieze ca Om – să observăm aceasta. Cum ar fi putut să fie altfel? Nu era vorba să trimită Duhul Sfânt asupra Lui ca Dumnezeu. El a fost ca Om uns cu Duhul Sfânt. »Pe El Dumnezeu, Tatăl, L-a uns« - »pe Fiul Omului«. Şi tocmai aceasta este ceea ce este aşa de preţios şi binecuvântat, şi anume, că Dumnezeu Însuşi a trebuit să privească spre pământ spre un Om, pentru ca în El să găsească pentru prima dată ceea ce satisfăcea sentimentele Sale, toată inima Sa, întreg caracterul moral al lui Dumnezeu, toată simpatia Sa.

Acum însă a intervenit o schimbare enormă. Cerurile se învăluie în întuneric, şi în acest întuneric adânc Dumnezeu Însuşi a tratat cu El. Era aceeaşi oră în care a fost permis omului să se ridice sub conducerea lui satan împotriva lui Mesia cel lepădat şi să-L biruiască. Şi în această scenă se revarsă judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. El a luat păcatul pe Persoana Sa sfântă, ca jertfă pentru păcat. Aici devine vizibilă toată maiestatea Sa, toată oroarea Sa împotriva răului. A sosit clipa îngrozitoare a răzbunării. Judecata divină asupra întregii răutăţi, împotriva toatei indiferenţe, împotriva toatei nedreptăţi faţă de semeni, împotriva toatei răzvrătiri faţă de Dumnezeu a lovit pe Cel sfânt. Deci această oră era nu numai »ceasul vostru«, ceasul omului, şi nici nu era numai ceasul întunericului. Înainte de toate era şi ceasul lui Dumnezeu, în care sfinţenia Lui neîngrădită s-a descărcat pe capul Purtătorului păcatului, pe propriul Lui Fiu, care S-a dat pe Sine Însuşi, Mielul de jertfă, care a purtat la cruce judecata asupra păcatelor noastre. Urmarea a fost că toată mânia lui Dumnezeu, tot ce El simţea cu privire la păcat, fără vreo câtuşi de mică circumstanţă atenuantă, prin care mânia Lui să fie stăvilită, s-a revărsat asupra Fiului lui Dumnezeu şi ea s-a liniştit. În felul acesta mântuirea prin sângele Său este desăvârşită. Dumnezeu nu mai are nimic de spus – nu a mai

rămas nimic, care să nu fi căzut deja asupra Domnului Isus, ca să restabilească onoarea lui Dumnezeu. Acesta este şi motivul pentru care acum revelarea naturii lui Dumnezeu şi a dragostei Tatălui nu cunosc limite. Nu a rămas nimic neîmplinit pentru caracterul sfânt al lui Dumnezeu. Tot ce El simte faţă de păcat s-a descărcat asupra Domnului Isus. Ca urmare acestui fapt, tot ce este în El ca Dumnezeu şi Tată se îndreaptă spre favoarea noastră; căci după ce răul din noi a fost judecat aşa de desăvârşit, Dumnezeu vrea acum să ne facă cunoscut satisfacţia Sa desăvârşită cu privire la lucrarea de răscumpărare a Domnului Isus, nu numai ca Tată, ci şi ca Dumnezeu.

Aşa a devenit posibil ca Domnul Isus să spună ucenicilor Săi astfel de cuvinte. Ei L-au cunoscut cum El S-a adresat Tatălui Său, atunci când nimeni nu a avut compasiune cu El în durerile Sale, când El, »Omul durerii« era în lumea aceasta, când a înfăptuit lucrarea de ispăşire a păcatelor. Ei au privit cum El a vorbit cu Tatăl înainte de ivirea zorilor zilei. Ei au văzut cum El în noapte, în timp ce alţii dormeau, a stăruit în rugăciune înaintea Tatălui Său. Ei ştiau cum orice nevoie omenească, orice durere omenească, pe care le întâlnea, atingea inima Lui şi Îl mâna în rugăciune înaintea Tatălui Său (Matei 8). La cruce

însă s-a văzut un alt adevăr şi anume întrebarea, cum a gândit Dumnezeu cu privire la păcatele noastre. Aici păcatele noastre au fost puse în socoteala Lui. Nu că Dumnezeu era împotriva Lui, dimpotrivă, niciodată Domnul Isus nu a fost subiectul plăcerii nespus de mari a lui Dumnezeu ca în momentul când El a purtat în trupul Său judecata asupra păcatelor noastre. Cu toate acestea natura sfântă a lui Dumnezeu cerea ca aceste suferinţe ale Domnului pe cruce să fie nu numai simularea unei suferinţe, ci că El realmente a îndurat mânia dreaptă a lui Dumnezeu şi El a luat asupra Sa această judecată. Aceste suferinţe erau aşa de reale cum a fost mai înainte, în timpul vieţii Sale, savurarea părtăşiei neîntrerupte cu Tatăl.

Probabil acum vedem puţin mai clar, cât de minunat este conţinutul mesajului pe care Domnul îl dă Mariei. Se poate spune, că toată taina venirii Fiului lui Dumnezeu în lumea aceasta se vede în acest mesaj. Desigur aceasta nu înseamnă că noi vom deveni părtaşi la ceea ce Lui Îi aparţine ca Persoană a Dumnezeirii. El este şi a fost înainte de începutul tuturor lumilor singurul Fiu al lui Dumnezeu. Este clar, că noi nu vom putea avea parte cu El de aceasta. În privinţa aceasta El este pentru noi niciodată altceva decât subiectul adorării şi al ascultării din dragoste. Dar El, Fiul lui Dumnezeu înainte de

începutul tuturor lumilor, a fost născut în lumea aceasta şi ca Fiu al lui Dumnezeu. El era Fiul lui Dumnezeu ca Om aici pe pământ, şi aşa ni-L prezintă evanghelia după Luca între oameni. Dar eu, ca şi tu, noi eram copii ai mâniei. Fiecare din noi a fost din naştere şi din fire un copil al mâniei. El dimpotrivă a fost Fiul lui Dumnezeu atât în natura Lui ca Om cât şi ca Dumnezeu. »Sfântul, care Se va naşte, va fi numit Fiul lui Dumnezeu.«

Era imposibil pentru Dumnezeu să aibă părtăşie cu omul, aşa cum este el. Dimpotrivă, omul stătea în totală contradicţie cu Dumnezeu. Relaţia Domnului Isus cu Tatăl Său era dimpotrivă caracterizată de plăcere desăvârşită. Deoarece omul este un păcătos, el este prin sine însuşi rău şi stă sub mânie. Răscumpărarea însă eliberează pe cel care crede de tot răul şi de toată mânia. Dacă răscumpărarea nu ar fi dat naştere la aceasta, şi la mult mai mult, cum ar fi atunci posibil să acordăm încredere Cuvântului lui Dumnezeu? Ce sens ar avea toate atenţionările Cuvântului permanent adresate credincioşilor? Se odihneşte sufletul meu acum pe Cuvântul lui Dumnezeu, după ce el mi-a adeverit aşa de mult crucea? Sunt eu convins pe baza autorităţii lui Dumnezeu, că asupra mea, cel care crede în Hristos, nu mai este nimic rău în ochii Săi, că totul, absolut totul

a fost anulat? Eu nu vorbesc acum de experienţa mea zilnică, căci este de la sine înţeles, că fiecare, care are conştiinţă, simte inima sa rea, şi tocmai pentru că suntem credincioşi simţim şi mai mult. Cu cât cunoaştem mai mult dragostea Sa, cu atât mai mult vom detesta păcatul. Tocmai pentru faptul că noi nu mai suntem judecaţi pentru păcatele noastre, ar trebui să condamnăm păcatul şi mai aspru. Dacă noi am mai fi judecaţi pentru el, am pieri. Prin urmare lucrarea lui Hristos ne face să condamnăm deja acum păcatul. Se poate spune că fiecare creştin este responsabil să aplice deja acum sentinţa de judecată a lui Dumnezeu asupra păcatului. Aceasta este desigur valabil mai întâi cu privire la noi înşine. Dar apoi şi cu privire la toţi ceilalţi, la care noi vedem răul şi care poartă numele lui Hristos şi cu care noi suntem uniţi ca mădulare ale trupului Său; căci dacă undeva păcatul este demn de detestat, atunci aceasta este la copiii lui Dumnezeu. Tocmai aici este necesară mângâierea răscumpărării şi puterea Duhului Sfânt.

Ar trebui să ţinem seama de ceea ce spune Domnul Isus aici. Nu este vorba nici de simpla iertare a păcatelor, şi nici de naşterea din nou. Sunt mulţi creştini care niciodată nu depăşesc o anumită măsură de binecuvântare – ei au viaţă din Dumnezeu. Pare ca şi cum ei niciodată nu înţeleg relaţia nouă a

harului în care au fost aduşi. Noi am văzut în mesajul Domnului Isus adresat ucenicilor, baza şi forma acestei relaţii noi a credincioşilor atât cu Dumnezeu cât şi cu Domnul Isus. »Spune fraţilor Mei, că Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru.« Eu am voie să privesc în sus ca unul de care Domnul Isus nu Se ruşinează să-l numească frate al Lui. Eu am voie să privesc în sus şi văd pe Tatăl Său şi Tatăl meu, pe Dumnezeul Său şi Dumnezeul meu, având deplina certitudine că am fost adus aproape de El în deplina valoare şi intimitatea cordială a Domnului Isus Însuşi şi că lucrarea de răscumpărare, pe care El a făcut-o şi pe care Dumnezeu a primit-o, este baza mântuirii mele şi a tuturor binecuvântărilor. În harul Său faţă de noi Dumnezeu lasă oarecum să se facă dreptate acestei lucrări a Domnului. Merg eu prea departe când afirm că ar fi nedrept din partea lui Dumnezeu, dacă El nu ne-ar privi şi nu ne-ar primi în felul acesta, aşa cum Domnul Isus exprimă în aceste cuvinte? Cu siguranţă nu era un răspuns smuls de la Dumnezeu. Nu, era intenţia proprie a lui Dumnezeu şi plăcerea Lui. El dorea astfel de oameni, cărora El putea să le arate dragostea Sa; da, mai mult chiar, tocmai această relaţie de fii, şi nimic mai puţin decât aceasta, voia El s-o vadă bine întemeiată. El a privit la Fiul Său ca Om pe pământ – acum este de parcă El ar spune: „Eu

trebuie să am fii; Eu trebuie să am suflete, care odinioară au fost păcătoşi, dar acum sunt copiii Mei. Odinioară am avut un popor, dar cu toată bunătatea Mea ei au fost aşa de răi şi de infami, cum numai păcatul poate face pe oameni; acum însă vreau prin har să am un popor nou, să alcătuiesc o familie pentru Mine, o familie, care nu este din lume, cu toate că este în lume."

Acum Dumnezeu în dragostea Sa este preocupat cu lucrarea înfăptuită la cruce şi cu învierea, pentru care crucea este premisa. În aceasta constă sensul relaţiei în care trebuie să stea cei chemaţi la aceasta. Domnul Isus îi recunoaşte ca fraţi ai Săi, şi anume după moartea Sa şi după învierea Sa. De ce ei nu au fost fraţii Lui şi înainte de cruce? Cum se face, că atât raţionalismul cât şi ritualismul (religiozitatea legalistă), cu toate că sunt în totală opoziţie unul cu altul, văd totdeauna numai relaţia noastră faţă de Domnul Isus ca Om aici pe pământ (înainte de cruce)? Din simplul motiv, că nici raţionaliştii şi nici oamenii religioşi nu cunosc cu adevărat pe Dumnezeu şi nu condamnă păcatul potrivit cu adevărul. Fără îndoială ei vorbesc mult despre aceste două lucruri. Dar noi ştim, că se poate uşor vorbi mult despre aceasta, fără ca această vorbire să fie însoţită de realitate. Această realitate constă în aceea, că eu

trebuie să mă plec sub judecata lui Dumnezeu asupra păcatului, aşa cum ea a avut loc la cruce. Dacă nu este aşa, atunci toate gândurile mele cu privire la Dumnezeu şi la păcat deviază total de la adevăr. Crucea lui Hristos este singura bază pentru o relaţie sfântă cu Dumnezeu, pentru părtăşia cu El, aşa cum ea corespunde gândurilor Lui.

În acest context este probabil bine să amintim de aşa-zisul „irvingianism". Nu sunt atât de mult surescitările exagerate, prorociile false ale idolatriei bisericeşti ale acestei mişcări, care ar trebui să umple cu întristare pe orice copil al lui Dumnezeu. Este desigur dureros să se găsească astfel de lucruri la aceia care poartă Numele lui Hristos. Ceea ce face deosebit de rea această chestiune, este că Persoana lui Hristos este dezonorată, pentru a dovedi unitatea Lui cu noi şi compasiunea Lui cu noi. Se spune: deoarece noi aveam o natură păcătoasă şi realmente am păcătuit, Hristos a trebuit, pentru a deveni una cu noi, să consimtă omenescul nostru în starea pătată în care suntem. Aceasta a fost ideea principală a lui Irving; şi deoarece prin aceasta Hristos a fost degradat, orice posibilitate de mântuire a fost făcută imposibilă. Aceasta are urmări nemijlocite, fără să ţinem seama de restul influenţelor dăunătoare ale acestei dogme deviate, că nu se ia în

considerare judecata dreaptă a lui Dumnezeu la cruce ca bază a mântuirii noastre. Întruparea Domnului Isus ia locul lucrării Sale de mântuire. Domnul Isus este privit pe drumul smereniei Sale ca fiind unit cu noi, în loc să se recunoască că noi suntem uniţi cu El în cer. Numai acesta este creştinismul adevărat, este rodul jertfei Sale, prin care El a îndepărtat păcatul.

Să confunzi întruparea Domului şi unitatea noastră cu El este rătăcire şi o viclenie a duşmanului. Această rătăcire se găseşte nu numai într-un sistem aşa de excentric cum este irvingianismul. Ea se găseşte în orice formă de dominare preoţească, în orice ritualuri, indiferent cum ar vrea să se numească un sistem de preoţi şi rânduieli pământeşti. Astfel de sisteme se găsesc nu numai în anumite ţări, ele s-au răspândit pretutindeni, şi eu nu mă îndoiesc deloc că la sfârşit acestea vor conduce la catastrofa Babilonului. Pe ce bază accentuează aceste sisteme că unirea noastră cu Hristos constă în întruparea Sa? Ei spun că Domnul Isus, atunci când El a fost aici jos pe pământ, a fost sub Lege. El a recunoscut Templul, El a mers la sărbători, El a recunoscut jertfele, preoţii şi poporul. Desigur El a făcut aceasta, şi din acest motiv adepţii sistemelor, despre care eu vorbesc, vor ca creştinii, sau în orice caz lumea creştină, astăzi să aibă temple, să aducă jertfe, să

serbeze sărbători, să ţină posturi, să recunoască diferenţa dintre preoţi şi laici. Aceasta nu este nimic altceva decât un iudaism nou. Ei nesocotesc adevărul Scripturii şi se îndreaptă spre sărăcăcioasele „elemente ale lumii”, în care desigur Hristos este văzut ca model, dar care acum toate au fost pironite pe cruce. Ei gândesc, că aceste modele şi umbre readuse la viaţă sunt veritabila adorare creştină, şi că starea dinainte de cruce ar fi calea prin care creştinii devin una cu Hristos.

Scriptura leagă fără excepţie unirea noastră cu Capul glorificat cu moartea Sa, cu învierea Sa şi cu înălţarea Sa la cer. Ca urmare unirea noastră cu Hristos nu este nicidecum în carne, ci totdeauna în duh. »Dar cine se lipeşte de Domnul este un singur duh cu El« (1 Corinteni 6). Departe de a fi „un trup”, acest loc din Scriptură exprimă direct opusul unor astfel de concepţii. „Un trup” în acest capitol are un sens foarte rău. Desigur Domnul în carne stătea în legătură cu Israel, nu cu noi. Întruparea Lui are semnificaţie mare; dar unitatea, unitatea trupului cu Capul nu este văzută niciodată în Scriptură ca rod al întrupării Sale. Este fără îndoială adevărat: dacă Hristos nu ar fi luat trup de carne, atunci nici nu ar fi unitate cu El. Însă Scriptura învaţă că unirea noastră cu El are loc după lucrarea

de răscumpărare şi ea constă în aceea, că noi suntem mădulare ale trupului Său, după ce El este acum glorificat în cer.

Deci cu toate că El a fost Om adevărat, ca oricare alt om, El a luat trup de carne şi sânge într-un fel cu totul diferit de ceilalţi oameni. Fără îndoială El a luat parte la ele printr-o lucrare supranaturală a Duhului Sfânt, total despărţit de orice păcat, »ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat«. În El nu numai că nu erau *păcate*, ci în El nu era nici un *păcat*. În El nu era nici o pornire, nici o înclinare, nici măcar o luptă cu păcatul – totul era bun şi sfânt. Eu sunt mulţumitor că general cunoscuta mărturisire de credinţă a creştinătăţii, ca de exemplu mărturisirea de credinţă atanazică şi altele, recunosc aceasta public. Chiar dacă ele sunt un simplu bastion omenesc, totuşi prin aceasta oamenii din ţările acelea aud adevărul. În orice caz aceste mărturisiri de credinţă exprimă că umanitatea nepătată a Domnului Isus este temelia esenţială a oricărei drepte-credinţă.

Deci această umanitate curată, nepătată a Domnului Isus era necesară, ca să arate pe acest pământ pe Unul, care este Omul desăvârşit şi Persoana divină, Fiul lui Dumnezeu. Dar ca

să ne aducă cât se poate de aproape în legătură cu Dumnezeu, trebuia înfăptuită lucrarea de răscumpărare. Nimic mai puţin decât aceasta a fost scopul şi rezultatul lucrării de răscumpărare. Căci dreptatea lui Dumnezeu, care dacă nu ar fi fost crucea ar fi trebuit să ne judece fără cruţare, ne aşează acum într-un mod deplin justificat înaintea lui Dumnezeu în aceeaşi poziţie ca şi Hristos Însuşi, în măsura în care aceasta este posibil. Ce bun şi ce înţelept este Dumnezeul nostru! Ce mare este puterea morţii şi învierii lui Hristos! Ele îndreptăţesc pe toţi credincioşii să aibă parte împreună cu El de propria Lui poziţie ca Fiu al lui Dumnezeu şi ca Om înviat, şi ei au voie să savureze deja acum aceasta în puterea Duhului Sfânt. Noi vrem – aşa cum am spus – să nu uităm locul Său deosebit ca Fiu şi ca subiect al adorării veşnice, dar este însă fapt, că El ne dăruieşte acum să fim ca fii subiecte ale plăcerii şi sentimentelor Tatălui. Prin aceasta noi stăm într-o relaţie mult mai apropiată şi mai intimă, decât dacă noi am fi numai sfinţi şi membrii ai unui popor care posedă privilegii pământeşti speciale. Aceasta este ceea ce Domnul Isus clarifică aici în primul rând.

Dar aici se găseşte mai mult. În seara aceleiaşi zile Domnul Se află în mijlocul alor Săi. Prin aceasta ajung la tema despre care

doresc să vorbesc în seara aceasta. Primul cuvânt din gura Lui este: »Pace vouă!« Ce cuvânt preţios! Nu era iertarea păcatelor, oricât de binecuvântată este ea, ci: »Pace vouă!« Pace este mult mai mult decât iertarea păcatelor. »Şi după ce a zis aceasta, le-a arătat mâinile şi coasta Sa.« Ele le-a arătat semnul şi dovada că El Şi-a vărsat sângele la cruce, prin care El a făcut pace. »Ucenicii s-au bucurat când au văzut pe Domnul.« După aceea El repetă cuvintele »Pace vouă!« Numai că de data aceasta cuvintele trebuie înţelese mai puţin personal şi mai mult în legătură cu ceea ce adaugă El: »Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi *Eu* pe voi.« Prima dată acest salut a servit la bucuria şi încurajarea lor. La a doua adresare Domnul îi introduce în slujba lor; El îi trimite cu acest mesaj de pace la alţii. Ei au voie să plece în puterea nouă a acestei păci. Aşa cum Tatăl L-a trimis pe El, Fiul, tot aşa El, Fiul, îi trimite pe ei; totdeauna El vorbeşte conştient ca Fiu al lui Dumnezeu în părtăşie cu Tatăl.

Însă El adaugă un semn foarte remarcabil: »Şi spunând acestea, a suflat peste ei şi le-a zis: „Primiţi Duh Sfânt!”« Probabil aici sunt mulţi care au auzit despre corespondenţa care a avut loc nu demult cu privire la acest loc din Scriptură. Ea a arătat câte păreri diferite domină chiar între conducătorii

aceluiaşi sistem religios cu privire la acest loc din Scriptură. Cu toate acestea mulţi dintre cei prezenţi aici vor fi uimiţi, cât de total de nesiguri şi neclari sunt aşa-numiţii teologi, şi că ei sunt de acord numai cu faptul că părerile lor rămân foarte departe de adevăr. Voi însă, care sunteţi obişnuiţi să citiţi Cuvântul lui Dumnezeu cu încredere, că Dumnezeu vă învaţă prin Duhul Sfânt, nici nu vă daţi seama cum oameni, care au un nume în creştinătate, cât de mult se pot rătăcii. De unde vine această incapacitate de a înţelege şi de a da mai departe sensul gândurilor lui Dumnezeu prezentat aşa de clar prin cuvintele Domnului? Cum se face că astăzi, după mai mult de 1800 de ani de când au fost rostite aceste cuvinte, nu se aude nimic mai bun decât părerile lipsite de maturitate ale părinţilor bisericii sau presupunerile copiilor lor?

Sunt două teorii contradictorii. Una spune că Domnul Isus instaurează aici un fel de autoritate preoţească, pe baza căreia aceia cărora El Se adresează aici şi urmaşii lor păstrează dreptul să ierte păcatele în Numele Său tuturor acelora care îşi mărturisesc sincer păcatele. Doresc să prezint această concepţie pe cât se poate de favorabil. Desigur, toţi sunt de acord, că în anumite împrejurări se pot face greşeli, prin care în cele din urmă iertarea poate fi anulată, dar ei afirmă totuşi, că

Domnul Se declară de partea slujitorilor Săi, dacă inima omului respectiv este sinceră. Aceasta înseamnă: El permite pe baza acestei misiuni ca păcatele să fie iertate prin anumite unelte autorizate de El, şi aceasta până la sfârşit. Cealaltă direcţie dimpotrivă spune: „Nu! Total greşit! Aici este vorba de forţa supranaturală de a face minuni. Dacă cineva astăzi are pretenţia, că poate elibera pe alţi oameni de păcatele lor, de ce atunci el să nu poată curăţa leproşi şi să învieze morţi? De ce atunci el să nu facă şi celelalte minuni, pentru care Domnul a dat putere ucenicilor Săi?" Nu este uimitor, că creştini vin la noi cu astfel de teorii, care sunt aşa de îndepărtate de adevăr? Eu consider una tot atât de nesatisfăcătoare ca şi cealaltă. Chiar şi ultima concepţie, care este susţinută de partea evanghelică, este în concordanţă cu punctul cel mai rău din prima tendinţă, în timp ce ele sunt total absurde şi ocolesc adevărul, prin aceea că ei introduc facerea de minuni într-un loc din Scriptură care nu are absolut nimic cu aceasta. Căci este foarte clar, că potrivit cu această expunere de idei aceia care pot vindeca leproşi şi pot învia morţi, au şi dreptul să elibereze oameni de păcate. Eu combat cu hotărâre, că a fost vreodată dreptul ucenicilor să acorde o astfel de iertare a păcatelor. Fie că privim teoria catolică, ori pe cea evanghelică, este greu de spus care din cele două este mai îndepărtată de Scriptură.

Vreau eu să spun prin aceasta, că acest loc din Scriptură nu are un sens clar? Absolut nu! Cheia pentru înţelegerea acestui verset este învierea Domnului; despre aceasta este vorba aici. Dacă s-ar cunoaşte mai bine Domnul Isus şi puterea învierii Sale, atunci s-ar înţelege mai bine şi rodul învierii Sale. Neştiinţa cu privire la privilegiile învierii, pe care le avem, lasă pe oameni, indiferent de ce parte stau ei, în întuneric cu privire la ce este revelat aici. Să observăm: După ce Domnul a trimis pe ucenicii Săi în pace, El a suflat asupra lor. Nu cunosc nici un alt loc din Scriptură la care s-ar putea referi versetul nostru, decât numai unul; şi faţă de acesta el stă într-un contrast remarcabil, dar foarte instructiv. Dacă studiem Geneza capitolul 2, observăm o diferenţă: Iehova Dumnezeu a creat pe om altfel decât pe animale. Când El a creat multele animale, păsări, animale târâtoare, etc., fiecare din ele a devenit un »suflet viu« prin simplul fapt că El le-a dotat corect cu toate organele lor. Cu omul a fost altfel. Omul, aşa cum ştim, a fost creat din ţărâna pământului, dar prin aceasta nu a devenit un suflet viu. Între om şi oricare altă fiinţă creată este o diferenţă esenţială.

Această diferenţă constă nu numai în aceea că toată lumea animală a fost supusă omului, ci mult mai mult în aceea că numai omul a primit viaţa direct de sus, de la Dumnezeu.

»Domnul Dumnezeu i-a suflat în nări suflare de viaţă, şi omul a devenit un suflet viu.« Nici o altă fiinţă nu a devenit în felul acesta un suflet viu, numai omul a ajuns să savureze suflarea lui Iehova Dumnezeu. Aici este adevărata origine a nemuririi sufletului; şi din acest motiv numai omul este direct răspunzător înaintea lui Dumnezeu şi trebuie să dea socoteală Acestui Dumnezeu, care i-a dat suflet şi duh, despre ce a făcut în trup. Cu toate că animalele au suflet, sufletul lor merge în jos, nu în sus la Dumnezeu, căci Dumnezeu n-a suflat niciodată peste animale. Principiul de viaţă al unui animal trece, căci în acest caz este vorba numai de ceva care potrivit voii lui Dumnezeu stă în legătură numai cu o însuşire trupească. În consecinţă un animal neînţelept dispare când moare. La om însă este un suflet şi un duh, ambele sunt şi rămân diferite de trup în ceea ce priveşte originea lor şi ambele stau într-o legătură mult mai strânsă cu Dumnezeu. Drept urmare sufletul are nemurirea, în timp ce trupul natural, care trăieşte aici pe pământ, nu o posedă. Trupul cu viaţa lui naturală a venit la existenţă prin voia lui Dumnezeu, nemurirea aparţine însă de neşters naturii sufletului şi duhului. De aceea la înviere trupul omului va fi trezit, ca să fie iarăşi unit cu sufletul său şi cu duhul său, şi în felul acesta fiecare din noi va da socoteală lui Dumnezeu.

Deci aici Domnul Isus stă înaintea privirii noastre şi uneşte – cum este specific acestei evanghelii – cele două elemente: El este Om, aici este Omul înviat. Dar El este şi Domnul, Dumnezeu, aşa cum spune Toma scurt timp după aceea: »Domnul meu şi Dumnezeul meu!« El este Acela care în propria-I Persoană uneşte natura lui Dumnezeu şi natura specifică omului. El stă aici ca Omul înviat, »Omul al doilea«, în prima zi a săptămânii, şi ca Duh dătător de viaţă suflă peste (textual: *în*) ucenicii Săi. Acest Duh este Duhul lui Hristos Isus înviat dintre morţi. Este Duhul Sfânt, Duhul acestei vieţi de înviere, puterea acestei vieţi noi, ceea ce Domnul ca şi Cap al unei familii noi face cunoscut membrilor acestei familii. Ei au crezut în El şi prin aceasta aveau viaţa veşnică. Acum ei aveau viaţă din belşug.

Aceasta este deci schimbarea deosebit de importantă, care a avut loc aici prin acest fel de a proceda al Domnului Isus Hristos. Eu mi-aş putea imagina, că sunt oameni care spun: „Când cineva primeşte viaţa veşnică, ce mai contează atunci, dacă există o viaţă de înviere? De ce învierea Domnului Isus trebuie să fie aşa de caracteristică pentru aceasta?" S-ar putea ca mulţi să nu poată vedea bine aceasta. La aceasta doresc să spun, că o biruinţă deplină este cu totul altceva decât o viaţă plină de luptă cu moartea, decât o viaţă de luptă sub porunci, o

viaţă de luptă cu răul din jur, în năzuinţa după bine, şi totuşi o viaţă plină de înfrângeri; în care se încearcă să se evite răul şi totuşi totdeauna cumva ajungi să-i cazi pradă. Tocmai aceasta este starea unui om care încă nu a avut parte de puterea eliberatoare. Pentru un credincios însă această luptă s-a terminat, cel puţin în măsura în care el cunoaşte noua poziţie şi o ocupă, în care el a fost aşezat prin moartea şi învierea Domnului Isus. Viaţa, pe care eu o primesc acum în Domnul Isus, nu este o viaţă sub Lege, este o viaţă care nu are nimic a face cu pământul şi cu rânduielile lui. Este viaţa Aceluia care mi-a dăruit pace desăvârşită cu Dumnezeu. În acest sens Domnul Isus suflă în ucenicii Săi, ca să le-o dea în forma cea mai concentrată şi în toată puterea ei, ca să le prezinte caracterul nou al vieţii, pe care ei o aveau deja, - şi anume, că viaţa, pe care ei o trăiau acum în trup, era în realitate o viaţă trăită prin credinţa în Fiul Însuşi. »Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine.« Aceasta s-a exprimat prin simplul fapt, că Domnul Isus a suflat în ei. Ei au devenit părtaşi Lui, aşa cum El stătea acum înaintea lor ca Cel înviat. Ei aveau voie să ia parte la ceea ce era El, în mod deosebit la viaţa care era în El, după ce au fost rezolvate toate problemele şi El a câştigat pentru ei o răscumpărare desăvârşită şi le-a dat-o.

Cu privire la aceasta apostolul Pavel poate spune: »Acum deci nu este nici o condamnare pentru cei care sunt în Hristos Isus.« Şi de ce? »Căci legea Duhului de viaţă în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului şi a morţii.« »Legea Duhului de viaţă«, o numeşte apostolul Pavel. Este exact ceea ce este relatat aici de Ioan, cum a fost dată ea. Era Duhul Sfânt – dar Duhul Sfânt ca Duh al vieţii. Nu era Duhul puterii, care se manifestă exclusiv în facerea de minuni sau alte arătări de putere, - lucruri, care în ochii oamenilor apar mult mai mari. Şi cu mult mai puţin era ceva samavolnic şi arogant, ca şi cum oamenii iau acum poziţia lui Dumnezeu şi pot afirma, că ei ar putea pe pământ să ierte păcate; nici un apostol nu a făcut aceasta vreodată. Este însă un privilegiu real astăzi, tot aşa ca în ziua când Domnul Isus a înviat dintre morţi. Ce a făcut atunci Duhul Sfânt nu era altceva decât că El a dat viaţă în puterea învierii Sale, prin Domnul Isus, Omul al doilea, care era înviat dintre morţi.

Acesta este sensul expresiei »primiţi Duh Sfânt«. Duhul Sfânt stă totdeauna în legătură cu viaţa pe care o dăruieşte Hristos. Fără îndoială, totdeauna Hristos este subiectul credinţei şi El dă viaţa; însă El dă viaţa prin acţiunea Duhului Sfânt. Dacă aceasta a avut loc în timpul vieţii Sale pe pământ, sau are loc

acum, totdeauna această viaţă stă în legătură cu Duhul vieţii: El este puterea acestei vieţi.

Domnul spune apoi mai departe: »Celor care le veţi ierta păcatele, vor fi iertate; şi celor care le veţi ţine, vor fi ţinute.« Unii vor întreba deci: „Acum crezi tu aceasta?" Desigur! Da, eu cred chiar, că voi creştinii aveţi această putere şi purtaţi responsabilitatea faţă de Dumnezeu, să practicaţi aceasta. Unii vor spune: „Dar aceasta este o pretenţie prea mare, dreptul de a ierta păcate sau de a le păstra!" Şi fără îndoială este aşa. Cui vorbeşte Domnul în ziua aceea? Nu numai apostolilor, ci mult mai mult ucenicilor. »În seara aceleiaşi zile, cea dintâi a săptămânii, pe când uşile locului unde erau adunaţi ucenicii erau încuiate de frica iudeilor.« Dacă ar fi fost vorba de un privilegiu care se limita la cercul mic al apostolilor, atunci cu siguranţă s-ar fi făcut o aluzie în acest sens. Aşa procedează orice om cu minte. Când regina, de exemplu, vrea să facă o comunicare miniştrilor ei, atunci ea nu va chema tot parlamentul. Acesta nu ar fi drumul corect. Dar dacă parlamentului trebuie să i se facă o comunicare din partea reginei, la cine se va adresa atunci regina? Dacă mesajul este pentru tot parlamentul, atunci acesta va fi chemat să se strângă, şi aşa este aici. Domnul nostru se adresează ucenicilor

Săi; da, El Se referă la toţi. De îndată ce noi luăm Cuvântul în felul în care este scris, vedem clar că ceea ce spune El îi priveşte pe toţi. Nimeni nu va vrea să afirme, că viaţa de înviere a Domnului Isus este numai pentru cei doisprezece. Sau crede cineva cu adevărat, că pacea, pe care Domnul o vesteşte aşa de solemn şi repetat, ar fi fost valabilă numai pentru apostoli? Desigur nu – cu toate că apostolii aveau parte de ea şi savurau această pace adânc în sufletele lor.

Făcând total abstracţie de darurile de har deosebite şi de acţiunile de putere, pe care Domnul le dă unor fraţi, există şi o autoritate deosebită de a constitui adunări şi de a le conduce, în care Numele Său este recunoscut şi cunoscut. Scriptura acordă apostolilor o autoritate deosebită, când este vorba să pună temeliile pentru aceasta. Ei acţionau dând orientare în problemele de bază şi de administrare, referitoare la noua mărturie. În evanghelia după Ioan însă lipsesc toate „funcţiile", căci expresia apostol nici nu se întâlneşte. Duhul, forma şi conţinutul acestei evanghelii sunt dedicate a ceea ce este lăuntric, esenţial şi neschimbabil. Vom vedea îndată, că tocmai în acest loc din Scriptură este scos în evidenţă caracterul propriu-zis al adevăratului creştinism, pe care îl are înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor. De aceea din mai multe

motive sunt convins că împlinirea acestor cuvinte ale Domnului nu ar trebui s-o căutăm în ceva care se referă numai la apostoli personal sau la unii urmaşi ai apostolilor. Şi cu atât mai puţin se pot aplica la exercitarea funcţiei de prezbiter sau supraveghetor, ca şi cum aceştia ar fi delegaţi oficial să ierte păcate sau să le ţină, aşa cum cu toată certitudinea se presupune de anumite corporaţii religioase. În realitate Domnul Isus are aici pe „ucenici" ca atare înaintea Sa şi lor le face parte de Duhul; El îi însărcinează cu această mare misiune.

Nu ne oferă istoria inspirată, nu ne dau epistolele apostolilor nici o lumină, cum au înţeles apostolii aceste cuvinte ale Domnului şi cum trebuie să le înţelegem noi? Să luăm de exemplu pe aceia care s-au întors la Dumnezeu în ziua de Rusalii şi alţii, pe care Domnul din timp în timp i-a adăugat: prin cine au fost iertate păcatele lor? Ei nu au fost mulţumiţi să creadă Evanghelia numai pentru ei înşişi; ei au spus mărturisirea lor cu privire la Numele Domnului şi acelora care au devenit creştini înaintea lor, şi acesta este un punct foarte important. Eu nu am nici un drept, să mă numesc creştin numai pe baza părerii mele proprii, pe care eu o am despre mine, pe baza sentinţei mele despre credinţa pe care o mărturisesc. Eu trebuie să prezint mărturisirea mea acelora care au fost în

Hristos înainte de mine. Pe cât de minunată a fost chemarea lui Pavel, nici el nu a făcut excepţie de la aceasta. El a fost botezat de un oarecare ucenic şi după aceea el a fost primit de ceilalţi. Aceasta este foarte mângâietor şi instructiv, şi este o aroganţă să se treacă cu vederea aceasta, sau să se diminueze. Cu cât credinţa unui om este mai reală, cu atât el este mai gata să lase credinţa lui să fie verificată de alţii. Chiar şi apostolul Pavel a trebuit mai întâi să guste, că aceasta este uneori amar, căci erau unii care nu se încredeau în el. Deci dacă acest valoros slujitor al Domnului nu a fost cruţat să trebuiască să treacă printr-un mic examen, atunci cu siguranţă nici unuia dintre noi nu i se cuvine să fie aşa sigur de mărturisirea lui personală, ca să nu dăm puţin înapoi din importanţa noastră proprie şi nu am putea să ne supunem voii Domnului spre binecuvântarea Adunării. Gândeşte numai cum ar putea duşmanul să se folosească, dacă fiecare, independent de alţii, ar vrea să se declare şi să afirme că este creştin. Este bine să fim supuşi unii altora, şi anume chiar de la început în frica lui Dumnezeu, care este mai înţelept decât oamenii, şi care prin aceste cuvinte ne-a făcut cunoscut voia Sa.

Dacă noi acceptăm scrierile apostolilor ca şi comentariu la cuvintele Domnului din evanghelia după Ioan, vom găsi că ei le-

au înţeles aşa şi le-au practicat aşa. Dacă cineva mărturiseşte că se întoarce la Dumnezeu cu pocăinţă şi credinţă, dacă el crede în Numele Domnului Isus, atunci nu este suficient că cu privire la mântuirea sufletului său el se odihneşte în credinţa în Mântuitorul. Eu trebuie »să mărturisesc cu gura şi să cred cu inima«. Desigur această mărturisire poate avea loc şi înaintea lumii, şi trebuie să aibă loc; dar în primul rând este treaba acelora care mai înainte au mărturisit Numele Lui, ca să verifice veridicitatea mărturisirii mele. S-ar putea ca eu, când depun o astfel de mărturie, să mai tolerez ceva la mine, care dezonorează pe Hristos. S-ar putea ca eu să trec cu vederea ceva care este dăunător sufletului meu şi este o poticnire pentru ceilalţi. Apoi urmează îndeplinirea atât de necesară a responsabilităţii acelora care au crezut înaintea mea, căreia Scriptura îi acordă o valoare aşa de mare, prin aceea, aşa cum se spune în epistola către Romani 15, că ei conduc spre onoarea lui Dumnezeu. Este deci o realitate că în anumite cazuri ucenicii au asigurat pe oameni de iertarea păcatelor, în timp ce în alte cazuri ei au refuzat iertarea. Ei au primit cu simplitate şi cordialitate oameni în mijlocul lor. Ei au recunoscut ca fraţi pe aceia care până atunci au trăit în tot felul de păcate, şi care acum deodată – probabil într-o oră – s-au întors la Dumnezeu. Nu era de cea mai mare importanţă, că în această

lume era un cerc de oameni, pe care Domnul Însuşi l-a chemat şi căruia El i-a acordat o anumită autoritate, să verifice pe aceşti mărturisitori cu privire la veridicitatea mărturiei lor, un cerc, constituit din oameni, care aveau viaţa Sa proprie, şi anume pe Duhul lui Dumnezeu ca putere a unei vieţi de înviere care se revarsă în afară?

Pe un adevărat copil al lui Dumnezeu aceasta nu-l va dezavantaja cu nimic; dimpotrivă, va fi o mare îmbărbătare pentru el, el se va bucura de aceasta; căci prin buna primire din partea altora el va fi întărit în continuare. Chiar şi îngerii, şi nu numai oamenii jos pe pământ, se bucură în prezenţa lui Dumnezeu de pocăinţa unui păcătos. Dar în cazurile în care ceva nu este cu totul clar, în care ceva dormitează în ascuns, sau în care se arată că se doreşte să se introducă pe ascuns lucruri greşite, această verificare înseamnă o importantă măsură de prevenire.

Găsim deci că Adunarea lui Dumnezeu a acţionat în acest Duh. Ei au iertat şi au ţinut păcate. Eu nu vorbesc acum de cazul solemn sever, în care un om cade deodată mort, ci de exemple care ne arată cum aceia care au păcătuit au fost daţi afară şi cum ei, după ce s-au pocăit, au fost reprimiţi public. Avem apoi

cazul în care cineva a fost primit şi ale cărui păcate au fost iertate public, dar care apoi a fost totuşi exclus ca rău (1 Corinteni 5). Ambele epistole către Corinteni ilustrează deci ambele aspecte. »Este destul pentru omul acesta pedeapsa care i-a fost dată de cei mulţi; aşa că, dimpotrivă, ar trebui să-l iertaţi şi să-l încurajaţi, ca să nu fie copleşit de prea multă mâhnire. De aceea, vă îndemn să-l asiguraţi de dragostea voastră.« (2 Corinteni 2.6-8) Găsim deci ambele aspecte, pe de o parte iertarea păcatelor, pe de altă parte păstrarea păcatelor. Sunt convins că unul din motivele pentru care creştinii au greşit cu privire la despărţirea necesară faţă de lume şi prin aceasta nu au umblat în puterea bucuriei creştine şi nu au fost un izvor de binecuvântare pentru alţii, constă în aceea că ei au desconsiderat această responsabilitate, privind-o ca sarcină a unui delegat oficial dintre ei sau ca o putere demult dispărută.

Ce trist! Motivul pentru aceasta este atât evident cât şi umilitor. Biserica nu a păstrat locul ei de popor pus deoparte, dotat cu dragostea şi slava Domnului Isus. Considerând că practică dragostea, au primit pe oricine. Dar o astfel de practicare a dragostei nu ajută niciunui necredincios, şi nici la cei credincioşi nu trebuie să se aplice. Ca urmare a acestui fapt au fost surpate marile pietre de hotar publice ale harului şi

sfinţeniei. În felul acesta simpla pretenţie, că păcatele trebuie ori iertate ori păstrate, este de cei mai mulţi batjocorită sau ignorată – cu excepţia oamenilor superstiţioşi; dar aceştia privesc aceasta ca privilegiu al preoţilor lor.

În contrast cu aceasta doresc să accentuez, că aceste cuvinte ale Domnului din evanghelia lui Ioan obligă pe fiecare adunare de creştini din lumea aceasta să recunoască public ce lucrează harul, prin aceea că aceia care depun o mărturie satisfăcătoare sunt primiţi, şi aceia care nu se recomandă conştiinţei credincioşilor sunt respinşi public. Dar să-mi fie permis, să spun cu toată insistenţa, că piatra de încercare pentru primire nu este o anumită măsură de înţelegere. Desigur atât mie cât şi altora nu ni se cuvine să preţuim puţin înţelegerea spirituală, căci cu siguranţă ea îşi are locul ei, timpul ei şi valoarea ei. Dar un lucru este clar: ceea ce Domnul Isus a insuflat ucenicilor Săi, nu a fost înţelegere, ci propria Lui viaţă de înviere, şi El vrea ca noi să recunoaştem această viaţă şi la alţii. Ar trebui să facem aceasta la aceia care vin la noi - »El va adus la viaţă împreună cu Sine, iertându-ne toate greşelile« (Coloseni 2). Prin aceasta desigur nu vreau să spun că noi odată cu recunoaşterea vieţii noi în Hristos trebuie să acceptăm şi ce este păcătos. Dar noi suntem obligaţi să primim oile şi mieluşeii lui Hristos şi să ne

comportăm cu gingăşie cu greşelile lor, care deseori sunt rodul unei poziţii false sau al unei învăţături rele. Să fim vigilenţi să nu facem prin aceasta jocul duşmanului, ca noi numai de formă problema primirii unor astfel de suflete s-o confundăm cu progresul în umblare sau în învăţătură. Să ţinem cu tărie la principiul mare şi simplu, dar nespus de valoros, că Domnul Isus insuflă ucenicilor Săi Duhul propriei Sale vieţi de înviere. Noi trebuie să tratăm pe cei mai slabi ca parte a adunării de creştini. Dar pe de altă parte să nu ne dăm înapoi de a respinge pe aceia a căror mărturisire nu corespunde onoarei Numelui Domnului Isus. Dacă cineva posedă cu adevărat această viaţă de înviere a Domnului Isus, atunci trebuie să ne aşteptăm din partea lui să aibă totodată şi o sfinţire practică cu o conştiinţă curăţită, că el judecă totul după etalonul lui Hristos, aşa după cum Hristos este izvorul tuturor binecuvântărilor lui. Hristos trebuie să stea totdeauna înaintea sufletului său. Aşa cum Numele Isus este singurul paşaport valabil pentru oricine posedă viaţa veşnică, tot aşa în acelaşi Nume noi avem dreptul de a respinge primirea, când onoarea Lui este lezată. Fie ca Domnul Isus să fie pentru noi toţi ceea ce El este în realitate – Etalonul desăvârşit şi unic. Când Hristos este cu adevărat recunoscut şi onorat, atunci totul este bine şi sigur şi binecuvântat. Orice încercare de a uni pe Hristos cu păcatul

este catastrofal. Noi trebuie să îndepărtăm de la noi orice gând, că noi avem pe Hristos şi totodată ne putem juca cu păcatul; căci nimic nu este pentru Dumnezeu mai odios decât aceasta. De aceea este aşa de important să-L punem permanent înaintea ochilor noştri, altfel ajungem să fim ispitiţi să reintroducem metode bisericeşti şi teorii pe care le-am părăsit. Sunt convins că orice teorie bisericească este falsă, dacă ei i se permite în vreun fel oarecare să întunece valoarea lui Hristos. Dar eu sunt categoric împotrivă, dacă cu oamenii care se află într-o poziţie bisericească falsă se acţionează tot aşa ca şi când este vorba de onoarea lui Hristos sau de păcate evidente. Dar dacă dimpotrivă este vorba numai de tolerarea chiar şi tacită a unei învăţături care lezează pe Domnul Isus – dacă cineva nu aduce învăţătura lui Hristos, aceasta duce la ruină. Bărbatul ar putea să apară în ceea ce priveşte adevărul bisericesc aşa de sănătos şi drept credincios ca un apostol. El ar putea imediat să explice orice învăţătură nou-testamentală; dar la ce folosesc toate acestea, dacă se aduce pagubă Numelui lui Hristos? Dar dacă Hristos este subiectul sufletului, chiar dacă mărturisitorul acestui Nume are relativ puţine cunoştinţe, totuşi noi ştim că Hristos i-a insuflat viaţă, şi este foarte clar cum trebuie să ne comportăm, dacă suntem supuşi Domnului. Să primim din inimă în Numele Său pe unul ca

acesta. Este sarcina adunării să primească pe un astfel de mărturisitor şi să-l ajute mai departe; căci unde pot primi ei mai multă lumină, unde pot fi întăriţi genunchii slăbănogiţi, dacă nu în Adunarea lui Dumnezeu? Dar dacă aşteptăm cu primirea, până când acesta a progresat, atunci facem imposibilă această maturizare dorită, şi noi înşine pierdem din vină proprie locul unde este privilegiul şi obligaţia noastră de a ajuta pe unii ca aceştia. Eu cred că Biserica lui Dumnezeu este stâlpul şi temelia adevărului. Numai acolo poate fi învăţat adevărul, unde se umblă în adevăr. Aceia, pe care i-am amintit, care au primit pe Domnul Isus, Îl au înlăuntrul lor, în inima lor; ei ar trebui să-L aibă şi în exterior în fraţii şi surorile lor. Pot să am pretenţii mai mari pentru mine decât acestea? De ce atunci atâta reţinere?

Domnul să ne facă capabili să înlăturăm cum se cuvine greutăţile; El să ne pregătească să primim cu inimi pline de bucurie acele suflete a căror evlavie în învăţătură şi umblare nu poate fi pusă la îndoială. Prin aceasta nu vreau să spun pe toate sufletele care spun că ele cred în învăţătura justificării prin credinţă; cu această învăţătură şi cu predicarea ei este legat mult rău. Însă aceste cuvinte ale Domnului Isus sunt o prescripţie obligatorie, şi noi suntem răspunzători să acţionăm conform ei. Dacă mărturisim că suntem adunaţi în Numele Lui,

atunci să se găsească la noi o prezentare clară şi permanentă a locului nostru şi a privilegiilor noastre. Acţionarea noastră comună să fie tot aşa de clară şi fără echivoc pentru adevăr ca şi umblarea noastră personală, - şi anume, că noi avem pe Hristos şi Îl preţuim, - că noi, deoarece Îl avem, suntem totodată obligaţi să iertăm păcate, sau dacă ceva nu poate fi unit cu Hristos, să nu le iertăm. Noi respingem pretenţia că unul sau altul într-o formă oarecare ar avea funcţia de mijlocitor între Dumnezeu şi oameni. Niciodată adevărata Biserică nu şi-a revendicat acest drept pentru sine şi niciodată apostolii nu au năzuit după aceasta. Dar Domnul Isus a chemat clar pe ucenicii Săi, atât să ierte păcatele cât şi să le păstreze. Am văzut cum s-a practicat aceasta în adunarea primilor creştini, nu cu privire la relaţia veşnică între Dumnezeu şi suflet, ci în administrare ca slujbă pentru Domnul, prin aceea că cei adevăraţi au fost primiţi iar cei falşi au fost respinşi, prin aceea că s-au deschis pentru oameni sau i-au exclus.

Tradus de la: "Empfangt Heiligen Geist"

Din cartea *Die Lehre des Neuen Testamentes über den Heiligen Geist*, Ernst-Paulus-Verlag, 1975, pag. 117–153

Traducere: Ion Simionescu